

17/01/2026

Μαρία Γιαχνάκη: Ταξίδι μιας ημέρας σε 80 κόσμους

/ [ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ](#)

Η Μαρία Γιαχνάκη ανήκει σε εκείνη τη σπάνια κατηγορία ανθρώπων που δεν υπηρετούν απλώς έναν ρόλο αλλά τον μετασχηματίζουν γράφει το politismos.net.

Από την Ακαθίστη Βεκρή (πηγή :politismos.net)

Δημοσιογράφος σε εμπόλεμες ζώνες, και τηλεοπτικός, ραδιοφωνικός, παραγωγός, μάχιμη στη δημόσια σφαίρα αλλά και άνθρωπος με εσωτερικό βάθος έχει επιλέξει να κινείται εκεί όπου η πληροφορία συναντά την ευθύνη και το γεγονός αποκτά νόημα.

Μέσα από το Ινστιτούτο Άγιος Μάξιμος ο Γραικός και την πλατφόρμα Πεμπτουσία TV δεν δημιούργησε απλώς πλατφόρμες λόγου αλλά ζωντανούς οργανισμούς μνήμης πολιτισμού και πνευματικής αναζήτησης.

Χώρους όπου η επικαιρότητα συνομιλεί με τη διαχρονία και η δημοσιογραφία παύει να είναι βιασύνη και γίνεται στάση ζωής.

Η σημερινή συζήτηση δεν είναι ένας απολογισμός έργου αλλά μια κατάδυση στο πώς το βίωμα γεννά όραμα και πώς η μάχη της καθημερινότητας μετατρέπεται σε εσωτερική πυξίδα.

Συγγραφέας ενός κοινωνικού δράματος που αποτυπώνει την πολιτική κατάσταση μιας χώρας και την σερβίρει μέσα από ανθρώπινες ιστορίες και μια δυνατή σχέση μεταξύ φίλων, ενός συγγράμματος που μας φέρνει αντιμέτωπους με την θεωρία και την πράξη του ντοκιμαντέρ, μιας νουβέλας που υμνεί την σχέση μας με τη μάνα και πολλών ντοκιμαντέρ με οδηγό την παράδοση, την πνευματική ζωή και την ιστορία.

Ως δημοσιογράφος σε επικίνδυνες ζώνες, ως ρεπόρτερ σε μεγάλες έρευνες, ως εκπαιδύτρια σε σχολές δημοσιογραφίας, ως παραγωγός για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση και ως διευθύντρια σε οργανισμό για τον πολιτισμό, τις επιστήμες και την θρησκεία αλλά και εκδότρια μας δίνει την βεβαιότητα ότι όταν η ψυχή το θέλει η καθημερινότητα και οι αποφάσεις ακολουθούν. Μητέρα δύο κοριτσιών που τις ακολουθεί αθόρυβα και τις στηρίζει και τις εμπνέει έχει τα ίδια άγχη και τις ίδιες αγωνίες για την κοινωνία όπως όλοι μας.

Τα 32 χρόνια στη δημοσιογραφία στην τηλεόραση και στον τύπο είναι μια

ολόκληρη ζωή για την ίδια γεμάτη εικόνες, εμπειρίες, αγάπη και πείσμα....

Αν γυρίσουμε πίσω όχι στις αρχές της καριέρας σας αλλά στην αρχή της συνείδησής σας ποια στιγμή νιώσατε ότι αυτό που κάνετε δεν είναι πια επάγγελμα αλλά αποστολή;

Το 2000 στην δεύτερη Ιντιφάντα (Ιντιφάντα Ακ Άκσα) στην Παλαιστίνη,(στην πρώτη το 1987 ήμουν στο σχολείο ακόμη...) στην Παλαιστινιακή εξέγερση εναντίον του Ισραήλ. Ήταν μια αποστολή που με στιγματίσε, ήμουν νέα σχετικά δημοσιογράφος, μετρούσα ήδη 7 χρόνια στην τηλεόραση και βρισκόμενη στην Γάζα ένιωσα ότι είχα ένα χρέος κυρίως απέναντι στα παιδιά που σκοτώνονταν στην προσπάθειά τους να προστατεύσουν την πατρίδα τους να πω αλήθειες κάτι το οποίο ήταν και δύσκολο και επικίνδυνο.

Η βία ξεκίνησε το 2000 τον Σεπτέμβριο εγώ ήμουν ήδη μητέρα δύο παιδιών ενός κοριτσιού 5 ετών και ενός βρέφους λίγων μηνών, μικρή και νέα μαμά δηλαδή. Αυτό με έκανε πιο ευαίσθητη ακόμη και ίσως αυτό ήταν κι ένας λόγος παραπάνω να νιώθω ότι αυτό που έκανα δεν ήταν επάγγελμα. Πολλά παιδιά στα νοσοκομεία όπως και σήμερα..3000 νεκροί Παλαιστίνιοι, 1000 Ισραηλινοί και γύρω στους 100 ξένοι μεταξύ των οποίων και μια φίλη.

Ο όρος μάχιμη δημοσιογραφία συχνά παρεξηγείται. Για εσάς τι σημαίνει να είσαι μάχιμος χωρίς να χάνεις την εσωτερική σου καθαρότητα;

Μάχιμος δημοσιογράφος για μένα σημαίνει αυτό που σήμαινε πάντα. Γράφεις μιλάς ταξιδεύεις, αποτυπώνεις, ερευνάς, ξενυχτάς, κουράζεσαι, διασταυρώνεις και είσαι μέσα στα γεγονότα. Όχι μακριά από αυτά. Η μάχιμη δημοσιογραφία είτε είσαι πολιτικός συντάκτης είτε πολεμικός ανταποκριτής είτε αναλυτής είτε αρθρογράφος δεν υφίσταται αν δεν είσαι στο γεγονός. Και όταν είσαι μάχιμος δεν εγκαταλείπεις ποτέ ακόμη κι αν αλλάξεις καθημερινότητα. Εγώ δηλαδή σήμερα βρίσκομαι σε διάφορες θέσεις που με θέλουν πιο σταθερή στον τόπο και τον χρόνο, ως διευθύντρια ή ως επικεφαλής κλπ όμως την μάχιμη δημοσιογραφία δεν την εγκαταλείπω διότι συνεχίζω να ταξιδεύω να ερευνώ να παρατηρώ και να γράφω να είμαι δηλαδή μέσα στα πράγματα.

Φυσικά οι εποχές έχουν αλλάξει , σύγχρονος τρόπος μετάδοσης της είδησης δημιούργησε άλλου είδους δημοσιογράφους και είναι φυσικό επακόλουθο στο μυαλό κάποιων να άλλαξε και η φιλοσοφία της μάχιμης δημοσιογραφίας. Για μένα παραμένει όπως την έμαθα... Λιώνεις παπούτσια , γράφεις χιλιόμετρα και ώρες για να είσαι μάχιμος!

Κοιτώντας το έργο σας ως ενιαία αφήγηση ποιο είναι το αόρατο νήμα που ενώνει τις επιλογές σας και ποιο σημείο της διαδρομής σας επαναπροσδιόρισε;

Το αόρατο νήμα είναι το πάθος μου και η αγάπη μου για την δημιουργική έρευνα και για την αλήθεια που βγαίνει στο πεδίο της μάχης, όχι απαραίτητα ενός πολέμου, μιας σύρραξης, ενός τρομοκρατικού χτυπήματος. Πεδίο της μάχης εννοώ εκεί που βρίσκονται οι άνθρωποι και οι καταστάσεις που γεννούν την αλήθεια.

Για παράδειγμα ακούμε για την αυταπάρνηση των μοναχών στα ελληνορθόδοξα μοναστήρια στη Μέση Ανατολή, για τις δυσκολίες, την προσπάθεια να κρατήσουν τα ελληνορθόδοξα μοναστήρια σε ελληνικά χέρια.

Το ακούμε; το ανακυκλώνουμε; το αναμεταδίδουμε;

Εγώ πάω εκεί.. Πήγα εκατοντάδες φορές το είδα με τα μάτια μου, μίλησα μαζί τους, έζησα κοντά τους, είδα την αλήθεια με γυμνό οφθαλμό, δεν μου την είπε κανείς, την είδα εγώ.... Το ξύλο τις κακουχίες, την εγκληματικότητα αλλά και την αγάπη στον Χριστό για τον οποίο βρέθηκαν εκεί.

Το σημείο της διαδρομής που με επαναπροσδιόρισε ήταν δύο συγκεκριμένες καταστάσεις.

Η μια όταν έχασα τους συνεργάτες μου στον πόλεμο του Λιβάνου με το Ισραήλ, στην Τύρο μετά από ένα μήνα συνύπαρξης. Έφυγα από κοντά τους να φέρω ένα συνάδελφο Γάλλο από μια βομβαρδισμένη γέφυρα και εκείνοι έμειναν να ξεκουραστούν σε ένα νοσοκομείο όπου μέναμε με καταφύγια κλπ. Ένας βομβαρδισμός ενώ είχε ανακωχή, δέκα λεπτά αφού είχα φύγει σκότωσε όλους όσους ήταν εκεί και φυσικά και τους συνεργάτες μου.

Η δεύτερη όταν ξεκίνησε ο πόλεμος στο Ιράκ το Μάρτιο του 2003 την περίοδο που ανατράπηκε ο Σαντάμ Χουσεΐν. Είχα ένα θέμα με την υγεία μου και το έμαθα λίγες

μέρες πριν φύγω, ένα θέμα το οποίο θα έπρεπε να πάρω στα σοβαρά και να ακυρώσω την αποστολή μου. Τότε είχα μεγάλη περιπέτεια με την αποστολή μου, άλλαξα τρεις φορές τον προορισμό λόγω δημοσιογραφικού σχεδιασμού και τελικά όταν χρειάστηκε να κάνω εξετάσεις για ένα πρόβλημα που με ταλαιπωρούσε διαγνώστηκα με σοβαρό θέμα υγείας.

Έφυγα όμως και πήγα κανονικά στο Ισραήλ όπου έπρεπε να βρίσκομαι και μετά από μια θαυμαστή συνάντηση που είχα στον Πανάγιο Τάφο μου συνέβη κάτι που μέχρι σήμερα με ακολουθεί. Οι εξετάσεις μου μετά την επαφή που είχα εκεί έδειξαν ότι το πρόβλημα είχε εξαφανιστεί και δεν υφίσταται πλέον , με όλες τις σοκαριστικές αντιδράσεις των γιατρών κλπ.

Ήρθα και άλλες φορές αντιμέτωπη με το θάνατο αλλά αυτές οι δύο με άλλαξαν και επαναπροσδιόρισα λίγο την διαδρομή μου. Δεν φοβήθηκα απλώς είδα και άλλες προτεραιότητες.

Δώσατε φωνή σε ανθρώπους και ιστορίες που δεν χωρούσαν στο κυρίαρχο αφήγημα. Πώς προστατεύετε την αλήθεια τους από το να γίνει απλώς περιεχόμενο;

Με την επιμονή μου, την επανάληψη δημοσίευσης και γνωστοποίησης των ιστοριών τους.

Είμαι από τους δημοσιογράφους που πιστεύω ότι ένα θέμα, μια αφήγηση, μια αποκάλυψη δεν τελειώνει με μια προβολή. Πάντα επιμένω στην επανάληψη των θεμάτων μου και πάντα βρίσκω τον τρόπο να τα φέρνω στην επικαιρότητα και σε διαφορετικούς φορείς. Έτσι αποδεικνύω ότι δεν τους βλέπω σαν ένα απλό περιεχόμενο. Όταν κάποιος με εμπιστεύεται προστατεύω την αλήθεια του μέχρι το τέλος....

Υπήρξαν στιγμές όπου μια εσωτερική γνώση κάτι που δεν τεκμηριώνεται εύκολα σας οδήγησε σε μια κρίσιμη απόφαση. Πώς συνυπάρχει αυτή η εμπειρία με τη δημοσιογραφική απαίτηση της απόδειξης;

Υπήρξαν τέτοιες στιγμές είσαι βέβαια σε τεντωμένο σκοινί αλλά πρέπει να παίρνουμε και το ρίσκο μας. Η εμπειρία είναι σίγουρα δυνατό χαρτί αλλά και η δημοσιογραφική απόδειξη απαιτείται.

Τα ζυγίζεις τα πράγματα και τα φέρνεις στα μέτρα του να μην κάνεις κακό σε κάποιον όταν θα φέρεις ένα θέμα στην επιφάνεια αν δεν έχεις απόδειξη απτή. Αν όμως η γνώση η εσωτερική και η εμπειρία είναι ισχυρή τότε κάνεις σίγουρα την αρχή και προκαλείς πρώτα τους εμπλεκόμενους σε ένα διάλογο, αυτόν δηλαδή που

απαιτεί η έρευνα και η τεκμηρίωση.

Στο μακρινό μου δημοσιογραφικό παρελθόν είχα στηριχτεί στην εσωτερική μου γνώση και εμπειρία και αποκάλυψα έναν επαναλαμβανόμενο βιασμό πατέρα στην κόρη , βοηθώντας την να φύγει από αυτό το δράμα που ζούσε σε συνεργασία με γιατρούς και αστυνομία, οι οποίοι λειτούργησαν μετά από δική μου δημοσιογραφική παρέμβαση χωρίς να εκτεθεί το κορίτσι (εκείνη την περίοδο έκανα κοινωνικού περιεχομένου θέματα).

Έχετε βιώσει εμπειρίες που ανήκουν περισσότερο στη σφαίρα του άρρητου. Πώς τις κουβαλάτε μέσα στη δουλειά σας χωρίς να τις εκθέτετε ή να τις ακυρώνετε;

Ποτέ δεν ακυρώνω εμπειρίες ακόμη και αν δεν λέγονται. Είναι η περιουσία μου. Τις ακολουθώ, τις φέρνω πάντα μπροστά μου, τις φρεσκάρω, τις αναπολώ. Είναι σαν ένα μεγάλο και σπουδαίο μυστικό από το οποίο παίρνω δύναμη.

Υπάρχει ένα γεγονός στη ζωή σας που άλλαξε ριζικά την αίσθηση του χρόνου του φόβου ή της απώλειας και διαμόρφωσε σιωπηλά τον τρόπο που εργάζεστε;

Υπάρχουν γεγονότα κυρίως που συνδέονται με την σχέση μου με ανθρώπους που με επηρέασαν στην πορεία μου αλλά εγώ γενικά εργάζομαι σιωπηλά. Δεν είμαι από τους δημοσιογράφους που θέλω να γίνω ήρωας μέσα από αυτά που κάνω. Ποτέ δεν είδα την δημοσιογραφία σαν το δεκανίκι να με ξέρει ο κόσμος και να με θαυμάζει για κάτι. Απλώς η δημοσιογραφική μου πορεία έχει πλούτο, πολύ πράγμαπως να στο πω....

Στις στιγμές σιωπής τι είναι αυτό που ακούτε πιο καθαρά;

Τη φωνή της συνείδησης και κυρίως προσεύχομαι..Η προσευχή με βοηθάει με δυναμώνει και με ενώνει και με τους ανθρώπους για τους οποίους προσεύχομαι και με τον Θεό. Οι στιγμές σιωπής είναι μεγάλο δώρο για μένα. Μεγάλη ευκαιρία.

Ο επαναπροσδιορισμός για εσάς είναι μια συνειδητή επιλογή ή μια φυσική συνέπεια της εσωτερικής εξέλιξης και τι σας ζητά σε προσωπικό επίπεδο;

Οι άνθρωποι επαναπροσδιορίζονται από ανάγκη καμία φορά, από απαίτηση του περιβάλλοντος που ζουν γιατί έτσι τους οδηγούν τα γεγονότα. Εγώ δεν ξέρω τι με κάνει να επαναπροσδιορίζομαι. Δεν έχω αναρωτηθεί . Κυρίως βαδίζω με το ένστικτο και με αυτό που μου αρέσει που με κάνει ευτυχισμένη και δημιουργική. Πότε δεν ένιωσα ότι περνούν τα χρόνια για να αγχωθώ να επαναπροσδιοριστώ. Κάθε μέρα είναι μια καινούρια μέρα που με οδηγεί κάπου. Θέλω να είμαι χρήσιμη, να παλεύω και να μην χάνω την επαφή μου με τα γεγονότα.

Αυτό ίσως είναι κάτι περίεργο για κάποιους να βλέπουν μια διευθύντρια ενός οργανισμού για τον πολιτισμό, τις επιστήμες και την θρησκεία να φεύγει με την πρώτη ευκαιρία σε όποιο σημείο του χάρτη μπορεί να συμβαίνει κάτι του ενδιαφέροντός της ή να μένει εβδομάδες σε τόπους άλλους για τη δημιουργία ντοκιμαντέρ... Αυτή είμαι όμως...

Το όραμά σας για το μέλλον αφορά περισσότερο την κοινωνία ή τη συνείδηση και γιατί πιστεύετε ότι σήμερα αυτά τα δύο δεν μπορούν πια να διαχωριστούν;

Και τα δύο. Χωρίς καθαρή συνείδηση δε μπορεί να υπάρξει υγιής κοινωνία. Με νοιάζει πολύ η κοινωνία. Την βλέπω αδύναμη, νωχελική, χωρίς αξίες και με τις νέες γενιές να μην πιο μορφωμένες, καταρτισμένες αλλά σε στενά όρια, σε έναν κλοιό που τους δημιουργεί ασφυξία και φόβο. Αν οι κυβερνήσεις είχαν συνείδηση η κοινωνία θα ήταν αλλιώς και οι νέοι μας πιο αισιόδοξοι, το δημογραφικό δεν θα ήταν πρόβλημα, οι ηλικιωμένοι πιο ασφαλείς, εμείς πιο δοτικοί.

Όλα αυτά είναι αλληλένδετα και ξεκινούν από τη συνείδηση.

Αν ο ρόλος σας δεν ήταν να πείτε την αλήθεια αλλά να βοηθήσετε τον άνθρωπο να τη θυμηθεί ποια θα ήταν η αποστολή σας. Και τελικά ποιο όραμα είναι αυτό που σας κρατά όρθια όταν ο θόρυβος του κόσμου γίνεται εκκωφαντικός;

Αν εννοείται αν δεν ήμουν δημοσιογράφος ; θα ήμουν ακτιβίστρια και θα αφιερωνόμουν στον άνθρωπο, τον ανήμπορο, αυτόν που μάχεται, και θα γινόμουν και τσιμπούρι σε αυτούς που κανονίζουν τις τύχες των ανθρώπων για να τους “βοηθάω” να θυμούνται ποια αλήθεια ήρθαν να υπηρετήσουν.

Πόσο επικίνδυνο είναι για μια κοινωνία να επιβραβεύει την εικόνα αντί της ουσίας και ποια είναι η σιωπηλή ζημιά που αυτό προκαλεί;

Μα τώρα σε αυτή την κοινωνία ζούμε. Η ζημιά είναι τεράστια και τα βλέπουμε ήδη τα αποτελέσματα.

Η επιβράβευση της εικόνας φέρνει άλλες ανάγκες, αλλοιώνει την ανθρωπότητα. Γεμίσαμε με πρόσωπα που δεν μας θυμίζουν τους ανθρώπους που ξέραμε, δεν τους αναγνωρίζουμε δηλαδή. Δίνουμε λάθος πρότυπα έτσι στις επόμενες γενιές ώστε να τους νοιάζει η εμφάνιση και όχι η ουσία (στην τηλεόραση, την δημοσιογραφία, τις σχέσεις μεταξύ μας).

Όλα μοιάζουν με ένα ωραίο φανταχτερό περιτύλιγμα. Στοχεύουμε στο εξωτερικό, το επιφανειακό και αυτό δυστυχώς το έχει ενισχύσει ο τρόπος που λειτουργούμε και μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα όλοι μας.

Έχετε συναντήσει ανθρώπους με αξία που χάθηκαν επειδή δεν βρέθηκαν ποτέ στη σωστή θέση και άλλους που βρέθηκαν ψηλά χωρίς να μπορούν να αντέξουν το βάρος;

(Γελάει) πάρα πολλούς. Υπάρχουν και αυτές οι περιπτώσεις αλλά όπως είπα και

παραπάνω είναι και γνώρισμα των καιρών.

Εγώ στην πορεία μου είχα τέτοιες περιπτώσεις ανθρώπων, που ήταν σε λάθος θέση και με λάθος χαρακτήρες. Ήταν δηλαδή εμπαθείς με τους ικανούς, ζηλιάρηδες με όσους ξεχώριζαν, έθαβαν προσπάθειες άξιες.

Και όλα αυτά γιατί οι ίδιοι δε μπορούσαν να διαχειριστούν σωστά την θέση τους ή δεν κατανοούσαν το λόγο για τον οποίο βρέθηκαν εκεί. Θα μπορούσα να σου αναφέρω μερικούς γνωστούς αλλά αυτά είναι στοιχεία ενός μελλοντικού μου βιβλίου.

Στη δική σας πορεία υπήρξε στιγμή που καταλάβατε ότι μια θέση ή ένας ρόλος δεν σας ταίριαζε παρόλο που εξωτερικά έμοιαζε επιτυχημένος;

Ναι είχα πολλές φορές θέσεις που δε με έλκυαν. Γενικά δε με ελκύει το διευθυντικό γιατί νιώθω να με αποκόπτει από την ιδιότητα του δημοσιογράφου. Τώρα όμως μετά από χρόνια έμαθα να τα συνδυάζω.

Τι κριτήρια πιστεύετε ότι θα έπρεπε να προηγούνται της ανάδειξης ενός ανθρώπου ειδικά όταν κρατά λόγο εξουσία ή επιρροή;

Να έχει γνώσεις, εμπειρία, ήθος και να μην είναι εμπαθής.

Πόσο συχνά συγχέουμε την φιλοδοξία με την κλίση και ποιο είναι το τίμημα αυτής της σύγχυσης;

Πολύ συχνά νομίζω και δυστυχώς συμβαίνει αρκετά συχνά αυτό. Το τίμημα είναι ότι γινόμαστε αλλοπρόσαλλοι και πάμε πίσω αντί μπροστά .

Στη δημοσιογραφία πόσο εύκολα προωθούνται πρόσωπα που αντέχουν τον θόρυβο αλλά όχι την ευθύνη;

Πολύ συχνά και πολύ εύκολα αλλά αυτό για να αλλάξει χρειάζεται αλλαγή συθέμελη κάτι το οποίο δε νομίζω ότι εύκολα θα γίνει.

Αν ο άνθρωπος δεν γνωρίζει τον εσωτερικό του προορισμό υπάρχει ο κίνδυνος να παραδώσει τις αποφάσεις του σε συστήματα που δεν έχουν ούτε φόβο ούτε συνείδηση;

Ναι φυσικά. Υπάρχει ο κίνδυνος και ήδη γίνεται. Τα συστήματα πλέον έχουν πάρει το δρόμο της εκμετάλλευσης και εκτέλεσης των αποφάσεων. Το βλέπουμε στην καθημερινότητα.

Πιστεύετε ότι η έλευση της ΑΙ μας αναγκάζει όχι να επαναπροσδιορίσουμε την τεχνολογία αλλά να επαναπροσδιορίσουμε τον άνθρωπο;

Μα αυτό δεν γίνεται τώρα; Έχουμε πάρει όλοι μας για πλάκα το ΑΙ. Φτιάχνουμε ιστορίες με εικόνες και λόγια, ρωτάμε πληροφορίες, αλλάζουμε φωνές και πρόσωπα, δημιουργούμε περιβάλλον εργασίας...και βάζουμε το ανθρώπινο μυαλό σε αναμονή.

Δεν το αφήνουμε να λειτουργήσει να σκεφτεί να δημιουργήσει. Του τα δίνουμε έτοιμα. Για μένα όλο αυτό θέλει μια διαχείριση και σωστή ενημέρωση και όχι να παραδοθούμε δίχως όρων σε κάτι που θα το βρούμε μπροστά μας αργότερα χωρίς να μπορούμε να σώσουμε τίποτα.

Ήδη μάθαμε με την αλόγιστη χρήση των κοινωνικών δικτύων να ζούμε στην

προσωπική μας μοναξιά αφού ζούμε τις ζωές των άλλων μέσα από την κλειδαρότρυπα. Μάθαμε να καθόμαστε σε ένα τραπέζι και να είμαστε όλοι στα κινητά.

Ξεχάσαμε το φλερτ, το κοίταγμα, την συζήτηση, την παρέα. Αυτά πάει χάθηκαν και γι αυτό οι άνθρωποι αγρίεψαν άλλαξαν προορισμό ή μάλλον τον έχασαν. Άλλοι μας οδηγούν.

Πόσο δύσκολο είναι να μεταφέρεις στην εικόνα μια πνευματική εμπειρία χωρίς να τη φτωχύνεις ή να την εκθέσεις;

Η πνευματική εμπειρία είναι δυνατή όταν την βιώνεις. Όταν όμως έχεις βιωματική πνευματική εμπειρία, σίγουρα έχεις και τον φωτισμό να την μεταφέρεις όχι για να ποτίσεις την ανάγκη του άλλου αλλά σίγουρα θα τον ελκύσεις και θα του δημιουργήσεις την ανάγκη να τρέξει στο περιβάλλον εκείνο που ίσως τον βοηθήσει να βιώσει κάτι ανάλογο.

Στις βιογραφικές ταινίες πού τελειώνει η ιστορική ακρίβεια και πού αρχίζει η ευθύνη της ψυχής του θεατή;

Μια βιογραφική ταινία στηρίζεται σε κάτι που έχει κατατεθεί , καταγραφεί και για το οποίο υπάρχουν μαρτυρίες. Ο κάθε θεατής παίρνει τα μηνύματα βάσει των αναγκών του, των εσωτερικών ελλείψεων και των πόθων του. Δεν έχουμε όλοι τις ίδιες ανάγκες και προσλαμβάνουσες. Η ευθύνη της ψυχής λοιπόν του καθενός είναι διαφορετική.

Υπάρχει μια σιωπή που πρέπει να διατηρείται όταν αφηγείσαι ζωές Αγίων ή ανθρώπων με πνευματικό αποτύπωμα και πώς τη μεταφράζετε σε κινηματογραφική γλώσσα;

Σε μια μεταφορά της ζωής ενός Αγίου στον κινηματογράφο ή στην τηλεόραση δεν αποτυπώνονται όλα σίγουρα και πολλά δεν λέγονται κιόλας. Συνήθως αυτό που είναι ακίνδυνο να μεταφερθεί είναι η πορεία της ζωής του, οι διάλογοί του με τον κόσμο, οι δοκιμασίες και οι δυσκολίες του. Μην ξεχνάμε ότι και οι Άγιοι είναι άνθρωποι.

Οι βιογραφικές ιστορίες τελικά μιλούν για το παρελθόν ή για το κενό του παρόντος που ζητά νόημα;

Νομίζω για το κενό του παρόντος που όντως ζητά νόημα. Δεν ήταν τυχαίο που το Man of God (κινηματογραφικό έργο βασισμένο στη ζωή του Αγίου Νεκταρίου) μέσα στον κορονοϊό γέμισε τις αίθουσες σε όλο τον κόσμο. Ούτε ήταν τυχαίο που η

τηλεοπτική σειρά 'Άγιος Παΐσιος -από τα Φάρασα στον Ουρανό, καθήλωσε εκατομμύρια τηλεθεατές σε Ελλάδα, Ρουμανία, Ρωσία, Βουλγαρία, Γεωργία κλπ

Αυτό κάτι λέει και σίγουρα δεν λέει ότι το κοινό είναι χαζό αλλά ότι έχει ανάγκη από κάτι αληθινό πλημμυρισμένο στο Φως.

Αν σας δινόταν η δυνατότητα να αφηγηθείτε κινηματογραφικά μια ακόμη ζωή όχι απαραίτητα Αγίου αλλά ανθρώπου με εσωτερικό φως ποια κριτήρια θα καθόριζαν την επιλογή;

Ενός ανθρώπου με θυσιαστικό πνεύμα, που δε θα λογάριαζε το προσωπικό κόστος , ενός ανθρώπου που θα έφτανε σε οποιοδήποτε σημείο του χάρτη για την αγάπη χωρίς να περιμένει ανταλλάγματα, ταπεινού, ενός ανθρώπου που θα ενέπνεε γενιές και γενιές .